GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Comunicació pública i manipulació política.

Opinió | 01/05/2010 | 11:22

L'obligació d'un periodista -sempre- és posar el poder contra les cordes, i no pas fer entrevistes vaselíniques...

Malgrat que estic curat d'espants -i darrerament encara més- em sorprenen les crítiques que va rebre Mònica Terribas, directora de Televisió de Catalunya, arran de l'entrevista que li va fer fa unes setmanes al president de Catalunya, José Montilla. I no em refereixo a les crítiques d'alts càrrecs del Partit Socialista de Catalunya –aquestes són coherents perquè provenen d'una formació política que concep la televisió pública com un altaveu de la seva ideologia, i no pas com un servei ciutadà–, sinó a determinades veus periodístiques ideològicament pròximes a aquesta formació. Es pot ser periodista i pertànyer a un partit polític, és clar que sí: tots en tenim alguna d'ideologia. Però mai els interessos d'aquest partit no han de convertir el periodista en un servidor del govern. Sigui quin sigui el govern. En els periodistes, en tots, hi hauria de primar l'objectivitat abans que cap ideologia ni interès. Per això quan el periodista no és un mesell, sovint es veu repressaliat d'alguna o altra manera per la revenja del poder.

Aquestes crítiques a Terribas tenien dos objectius bàsics: un, evitar que es parlés de la buidor que va transmetre José Montilla quan la periodista el va despullar davant de tot el país. L'altre, molt més sibil·lí, fer-nos creure que TV3 no està controlada pel PSC. És a dir, que caiguem en el parany de pensar que, si de debò la controlés, aquestes coses no passarien. Doncs sí que passen. I passen perquè els controladors -tots i arreu- van tan sobrats, que no preveuen la més mínima gosadia per part de ningú. Ni tan sols de Mònica Terribas, la periodista que precisament va ser rellevada i ascendida a directora, per poder fer desaparèixer d'escena l'incòmode programa d'entrevistes -també incòmodes- que conduïa: La nit al dia. I d'aquesta mena de manipulacions, després de tres anys treballant a IB3, aquest que redacta en sap molt!

Tan de bo Elena Serra, que li va fer una entrevista al cap de pocs dies a Jaume Matas per la pública balear, hagués estat igual de punyent que la comunicadora catalana, encara que cal contemplar que Terribas té molt d'ofici, i que és una periodista l'especialitat de la qual és l'interviu.

Quedi clar que amb aquestes asseveracions no pretenc, de cap manera, desprestigiar Elena Serra, que es una bona professional i segurament "només va fer la feina que li van encomanar, i res més", cosa força habitual a IB3. D'altra banda, potser si Elena Serra hagués estat més incisiva en abordar els temes candents i bruts que envolten Matas, en coses que ella li podia haver arrancat enlloc de deixar-lo derivar cap a un discurs polític i personal (moltes respostes van passar del minut i mig de sol·liloqui de l'ara imputat expresident), la periodista mallorquina hagués pogut tenir una fi professional immediata a la casa semblant a la meva, quan fa un mes em van dir per telèfon: "dimarts ja no faràs el programa", després d'intentar aturar el dia abans les agressions verbals en antena del poc educat i menys tolerant diputat popular Antoni Serra, que l'endemà va propiciar d'aquesta manera el meu cessament a IB3 Ràdio, i també la supressió de la versió genuïna del meu programa, Quatre illes, que es feia des de Menorca per a tot Balears.

Per això potser Elena Serra, tot i poder -i saber- fer l'entrevista de forma molt diferent, i per vergonya de la direcció general de l'Ens Públic balear, es va mostrar oberta a acceptar les

llargues, teatrals i avorrides respostes de justificacions injustificables, i de presumcions d'innocència que ningú no es creu, de l'ara presumptament corrupte i imputat per presumptament distreure diners públics, exministre de Medi Ambient d'Aznar, i expresident del PP i de les Balears, l'inefable Jaume Matas.

Amb tota certesa, doncs, una entrevista de Terribas a tal personatge hagués donat per molt més. N'estic segur. Encara que, per raons òbvies de llibertat professional, segurament no s'hagués pogut emetre des IB3. El que resulta sorprenent és que el director general, Antoni Martorell, al damunt es vanagloriés de "l'èxit" de l'espai. De quin èxit, senyor Martorell? Del d'haver deixat que un pressumpte corrupte utilitzés un mitjà públic -o sigui de tots- per intentar enredar i confondre encara més una ciutadania tan agreujada com la nostra? De l'èxit d'oferir-li aquest mitjà a precari (quan val mitja hora de tele?) per tal que l'imputat fes un panegíric d'intent de defensa de la seva innocència, que ni un nen petit no es creu? De l'èxit de deixar-lo dir per IB3 i amb càrrec a l'erari públic, coses que fan riure com "que s'ha quedat sense feina"? Aquest no és pas cap èxit, senyor Martorell, sinó l'evidència del seu fracàs com a gestor.

A tots els professionals de la comunicació ens hagués agradat fer-li l'entrevista a Matas. Però no per fer-li la viu-viu, com va ser el cas. Per això no es pot considerar cap èxit -excepte per a ell- que l'expresident publicités, pagant tots, un discurs polític impresentable, i que la periodista el deixés marejar la perdiu descaradament, com si la majoria de l'audiència no tingués criteri. Mònica Terribas, doncs, en no pertanyer a IB3, segurament li hagués tret tot el suc a Matas, i l'hagués incomodat, i no l'hagués deixat fer el discurset polític que IB3 li va posar en safata.

L'entrevista de Terribas a Montilla va ser modèlica en contingut i forma. Perquè les preguntes van ser infinitament més enriquidores que les respostes. I ja sabem, sobretot els periodistes, que això no és el que s'espera d'un interviu; encara que quan l'entrevistat és algú tan linial com José Montilla, aquesta potser és l'unica alternativa, perquè el tempo televisiu és incompatible amb el del personatge. I de fet allò prodigiós i que pot esdevenir un valuós material d'estudi a les Facultats de Periodisme, va ser la capacitat de Mònica Terribas per mantenir viu l'interès del teleespectador en una entrevista de 54 minuts, a algú "que no va dir absolutament res".

L'obligació d'un periodista -sempre- és posar el poder contra les cordes, i no pas fer entrevistes vaselíniques, que són pròpies de règims totalitaris o amb un dèficit important de cultura democràtica. Convé tenir present que els polítics són gestors al servei de la ciutadania i que cap periodista no ha de ser mai complaent amb ells. El periodisme complaent no és periodisme. I està clar que el fet d'acorralar qui detenta el poder a base de preguntes compromeses, forma part dels principis més elementals de la nostra feina, fet que implica que tals qüestions semblin escrites per l'oposició, i no pas pels simpatitzants. Cap periodista no pot ser mai un robot ni un mesell, amb un plec de preguntes preparades i còmodes, destinades a publicitar electoralment un governant, encara que alguns que diàriament fan el fatxenda presumint de pertanyer al nostre col·lectiu, a l'hora de la veritat d'aquest principi professional se n'oblidin fàcilment, i enlloc de treballar en un mitjà, sembli que ho facin en un gabinet de premsa.

Autor: Santi_C
Santi_C